

2017. gadā "Baptistu Vēstnesis" aicina kopīgi lasīt Jauno Derību, iepazīstot un pārdomājot tā saucamās "cits citam" un "viens otram" pavēles. Tās ir pavēles, kurās Jēzus un Jaunās Derības autori ietvēruši Dieva norādījumus kristiešu savstarpējām attiecībām draudzē un mūsu uzvedībai plašākā sabiedrībā. Katru mēnesi aplūkosim vienu pavēli.

Piedodiet, kā Jēzus piedod

Vēstules efeziešiem 4:32 katrs vārds ir svarīgs. Līdzās Dieva Tēva un Jēzus Kristus vārdiem arī "krietnums" ("laipnība"), "žēlsirdība" un "piedošana" ir Jaunās Derības pamatjēdzieni. Tomēr panta patiesā "atslēga" ir vārdiņš, kuru viegli nepamanīt: **kā**.

Šis vārds savieno pantu ar nākamajiem diviem, veidojot vienotu domu: "Būdami Dieva mīļotie bērni, dariet **tāpat kā** viņš un dzīvojiet mīlestībā, **kā** Kristus mūs ir mīlējis un mūsu labā sevi atdevis Dievam par upurdāvanu un jauki smaržojošu ziedojumu." Mums ir jāmīl tā, ka Kristus ir mūs mīlējis, un tāpēc mums ir jāpiedod, tāpat kā Dievs ir piedevis mums Kristū. Šo atziņu atrodam arī Vēstulē romiešiem 15:1-7, īpaši 7. pantā, un lasām Jāņa evaņģēlija 13:34, kuru kopīgi pārdomājam janvārī, uzsākot "cits citam" sēriju.

Minētās Rakstu vietas māca, ka piedošana nav viens pienākums nebeidzami garā pienākumu sarakstā. Tā arī nav "parāda atdošana" Dievam par mūsu glābšanu. Piedošana ir neatņemams aspekts dzīvei draudzē - kopienā, kurā mēs varam parādīt, ka Dievs ir mīlošs Dievs. Šī kopiena, kurai mums ir privilēģija piederēt, ir gan mūsu, gan citu labumam: mēs saņemam laipnību, žēlsirdību, piedošanu un mīlestību – un dāvājam to citiem. Mēs esam draudze, kas parāda, kāds ir Dievs.

Kā tieši Dievs ir mums piedevis? Tas nav noslēpums, jo Rakstos rodam konkrētu piemēru. Lūkas evaņģēlija 23:33-34: "Kad viņi nonāca vietā, ko sauc par Galvaskausu, tie sita viņu [Jēzu] krustā un arī abus ļaundarus, vienu pa labo, otru pa kreiso roku. Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko dara!" Kāda ir dievišķā piedošana šajā fragmentā? Pirmkārt, piedot nav viegli. Jēzus tiek sist krustā – tas ir sāpīgi, tas ir upuris. Piedošana ir dārga, tā Dievam kaut ko maksā. Otrkārt, cilvēki, kuriem Jēzus piedod, ir vainīgi lielā grēkā. Treškārt, cilvēki, kuriem Jēzus piedod, neko nenožēlo un nelūdz piedošanu. Jēzus to dāvā neatkarīgi no viņu iniciatīvas vai atbildes.

Daži Jēzus sekotāji ir spējuši atdarināt Viņu, piedodot tā, kā piedod Jēzus. Apustuļu darbu 7. nodaļa vēsta par Stefanu - pirmo kristietī, kas mira mocekļa nāvē. "Un, nokritis ceļos, viņš [Stefans] skaļā balsī iekliedzās: "Kungs, nesodi viņus par šo grēku." To pateicis, viņš aizmiga." (7:60) Kaut arī Stefans nesaka: "Piedod!", viņš lūdz pēc piedošanas. Piedošanu raksturo tās pašas trīs iezīmes, kas bija Jēzus piedošanā. Piedot nav viegli - piedošana ietver sāpes un upuri. Stefans vārda tiešā nozīmē mira viņu grēka dēļ. Cilvēki, kas Stefanu nomētāja ar akmeņiem, neapšaubāmi bija vainīgi reālā grēkā. Stefans piedod viņiem, kaut arī viņi neko nenožēlo un nelūdz piedošanu. Viņš dod piedošanu kā dāvanu. Kur Stefans rod spēku, lai tā rīkotos? Arī tas nav noslēpums: "Bet viņš, Svētā Gara pilns, pacēla acis uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas, un viņš sacīja: Redzi, es redzu debesīs atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas." (Ap. d. 7:55-56) **Kā**: viņš redzēja Jēzu un tāpēc spēja piedot, tāpat kā piedod Jēzus Kristus.

Pāvils, mudinot: "Piedodiet cits citam!", nedod tikai vienu no daudzām, savstarpēji nesaistītām pavēlēm, bet palīdz veidot noteikta veida kopienu. Visas "cits citam" un "viens otram" pavēles darbojas kopā, lai celtu draudzi – kopienu, kas parāda, kāds ir Jēzus Kristus. Vēstules efeziešiem sākumā Pāvils

Piedodiet cits citam, kā arī Dievs
Kristū jums ir piedevis.

Efeziešiem 4:32

vairākkārt atkārtos vārdus "draudze" un "miesa". Iesākot vēstules otro daļu, viņš izskaidro, ka "dzīvot cienīgi" (4:1) nozīmē noteiktu attieksmi (pazemību, lēnprātību, pacietību utt.) mūsu savstarpējās attiecībās (4:2). Tālāk viņš saka, ka mēs esam viena miesa, un runā par to, kā šī miesa tiek stiprināta, lai sasniegtu briedumu.

Visi "cits citam" un "viens otram" izteikumi pauž domu par rīcību, kas nav vienvirziena, bet divvirziena un vai pat daudzvirziena – par mūsu savstarpējo izturēšanos. Mīlot citus un piedodot viņiem, iegūstam arī mēs paši. Tāpēc, ja mēs piedodam citiem un mums tiek piedots, top kopiena, kura ir brīva no kauna un vainas. Vai spējat iedomāties pasauli, kurā, vismaz draudzē kā drošā vietā, var dzīvot neslēpjoties, neizliekoties, neбайдoties?! Mums nav jāizliekas, ka neesam grēcinieki – mēs ESAM un to labi apzināties. Bet, ja atzīstam savu grēku, dāvājam un saņemam piedošanu, tad varam būt brīvi no kauna un vainas, kas bieži vien mūs paralizē un nozog prieku, kurā mums kā Jēzus sekotājiem būtu jādzīvo. Varbūt esam piedzīvojuši draudzi kā savstarpējas žēlastības un piedošanas vidi, kurā nav baiļu un kauna. Šķiet, mēs visi to ļoti vēlamies.

Piedodot cits citam, mēs, pirmkārt, parādām Dieva mīlestību, kas atklājusies Jēzū Kristū. Otrkārt, mēs parādām šo patiesību pasaulei, kurai vajadzīga Dieva mīlestība. Un, treškārt, mēs palīdzam celt draudzi – kopienu, kas domāta arī mūsu brīvībai un iepriecināšanai.

Marks Sandbergs

Internacionālās draudzes "Communitas" mācītājs
No angļu valodas tulkojusi **Līva Fokrote**